

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/21/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214213762
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214213762.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti odporkyni: V. E. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., X. ul. XXX/XX, o zaplatenie 5.903,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 03. 08. 2015 č. k. 8C/408/2014-60, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporkyni ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 25. 08. 2006 uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa (B. B., a. s.), odporkyni bol poskytnutý úver vo výške 170.000,- Sk (5.642,97 eura), ktorý mala splatiť v 119-tich mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru dňa 10. 07. 2016. Zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania, založený Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 15. 12. 2011, posúdil ako spotrebiteľský a aplikoval naň ust. § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a Smernicu rady č. 93/13/EHS. Konštatoval, že z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 12. 2011 k tomuto dňu bola odporkyňa v omeškaní 1161 dní, t.j. viac ako 3 roky, pričom celková pohľadávka navrhovateľa voči odporkyni bola vyčíslená vo výške 7.727,30 eura. Zo zmluvy, ako aj z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 vyvodil, že pohľadávka bola zosplatnená ku dňu 15. 12. 2011, pričom posledná úhrada zo strany odporkyne bola uskutočnená dňa 29. 04. 2009, a teda už v čase postúpenia pohľadávky bola odporkyňa viac ako 3 roky v omeškaní. Aplikujúc ust. § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka argumentoval, že najneskôr od 10. 07. 2009 (teda uplynutím troch mesiacov od splatnosti splátky splatnej dňa 10. 04. 2009) navrhovateľovi začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie dlžnej sumy zo zmluvy o úvere, ktorá márne uplynula dňa 10. 07. 2012. Dospel k záveru, že ak konanie v prejednávanej veci začalo dňa 17. 07. 2014 doručením návrhu na súd, stalo sa tak až po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie tohto nároku, z ktorého dôvodu návrh navrhovateľa zamietol. Rozhodnutie o trovách konania založil na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“) a odporkyni ako úspešnej účastníčke konania náhradu trov konania nepriznal, pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zmeny a vyhovenia návrhu, alternatívne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa, týkajúcim sa posúdenia premlčania, nakoľko v konaní si uplatňuje nárok na nepremlčané splátky úveru, teda splátky splatné

od 10. 08. 2010 do 10. 07. 2016. Za nepreskúmateľné považoval aj určenie dátumu zosplatnenia pohľadávky, v ktorej súvislosti poznamenal, že pristúpiť k mimoriadnej splatnosti úveru je oprávnenie veriteľa a nie jeho povinnosťou. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo až dňom 11. 02. 2012 a v konaní si uplatnil len nepremiľčané splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Tvrdil, že na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to ust. § 387, § 392 a § 397, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Argumentačne tieto svoje úvahy podporil i citáciami z ním označených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a iných krajských súdov. Uzavrel, že mu vznikol nárok na uhradenie uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadřila.

Odvolačiaci súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, doručený súdu prvého stupňa dňa 17. 07. 2014, ktorým sa voči odporkyni domáha zaplatenia sumy 5.903,28 eura s 10 % úrokom z omeškania ročne od 12. 02. 2012 do zaplatenia a sumy 117,35 eura, predstavujúcej 10 % úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 11. 08. 2010 do 11. 02. 2012, z titulu nesplateného úveru.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že odporkyňa s právnym predchodcom navrhovateľa B. B., a.s. uzatvorili dňa 25. 08. 2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0212264745, na základe ktorej bol odporkyni poskytnutý úver vo výške 170.000,- Sk (5.642,97 eura), ktorý mala odporkyňa splatiť v dohodnutých 119-tich mesačných splátkach po 2.470,- Sk (81,99 eura) vždy k 10-temu dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 10. 07. 2016. Súčasťou úverovej zmluvy boli i Všeobecné obchodné podmienky veriteľa (ďalej len „VOP“). Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1599/2011/CE zo dňa 15. 12. 2011 v spojení s jej prílohou č. 1 B., a.s. postúpila svoju pohľadávku voči odporkyni z titulu predmetnej úverovej zmluvy v celkovej výške 7.727,30 eura na navrhovateľa, čo oznámila odporkyni písomným podaním zo dňa 27. 12. 2011 a následne navrhovateľ listom zo dňa 23. 01. 2012 oznámil odporkyni, že z dôvodu neplnenia si jej zmluvných povinností splácať dlh riadne a včas vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 23. 01. 2012 a zároveň ju vyzval na úhradu sumy 7.945,51 eura do 02. 02. 2012. Navrhovateľ si v tomto konaní od odporkyne uplatňuje sumu 5.903,28 eura, predstavujúcu celkovo 72 neuhradených splátok úveru za obdobie od 10. 08. 2010 do 10. 07. 2016 a úrok z omeškania v celkovej výške 117,35 eura zo splátok za obdobie od 11. 08. 2010 do 11. 02. 2012. Súd prvého stupňa sporom dotknutú zmluvu o úvere, z ktorej navrhovateľ vyvodzuje svoj nárok, posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a aplikoval na takto založený záväzkový vzťah normy Občianskeho zákonníka k otázke premiľčania, postupujúc podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. S ohľadom na námietku odvolateľa, podľa ktorej na spotrebiteľské zmluvy uzatvorené podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia tohto právneho predpisu vo vzťahu k premiľčaniu práva, bolo preto potrebné prioritne vyhodnotiť ustanovenia, ktorého právneho predpisu sa použijú na právny vzťah účastníkov konania.

Úvodom je potrebné uviesť, že ochranu spotrebiteľa v súčasnom právnom poriadku zabezpečuje celý komplex právnych noriem ako verejného práva, tak i práva súkromného. Verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa garantuje najmä zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý od 01. 07. 2007 zrušil predtým platný zákon č. 634/1992 Zb., ktorého predmetom je úprava práv spotrebiteľov a povinností výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa a označovanie výrobkov cenami. Naproti tomu súkromnoprávna ochrana spotrebiteľa náleží Občianskemu zákonníku a samostatným zákonom, ktoré boli prijaté v nadväznosti na niektoré smernice Európskej únie, týkajúce sa spotrebiteľov. Právna úprava spotrebiteľov bola výrazným spôsobom posilnená v dôsledku prijatia zák. č. 150/2004 Z. z. počínajúc dňom 01. 04. 2004, kedy bola prvá časť Občianskeho zákonníka doplnená V. Hlavou, ktorá v ust. § 52 - § 60 upravovala spotrebiteľské zmluvy a osobitný typ spotrebiteľskej zmluvy, spotrebiteľskú zmluvu o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch. V pôvodnom znení ust. § 52 ods. 1 OZ platnom do 31. 12. 2007 sa zákonodarca pokúsil o vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy a podľa tohto spotrebiteľská zmluva musela spĺňať nasledovné pojmové znaky: a) ide o niektorú zo zmluvných typov uvedených v 8. časti OZ, b) zmluvnými stranami

sú dodávateľ a spotrebiteľ a c) spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. K zmene vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy došlo následne zák. č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bolo novelizované ust. § 52 ods. 1 OZ tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola teda zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovarov alebo pri poskytovaní služieb, pričom pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určí dodávateľ a spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť s tým, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov. Spotrebiteľské zmluvy sa preto označujú ako štandardné zmluvy, typové zmluvy alebo zmluvy adhézne, v ktorých zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ. Zákon č. 568/2007 Z. z. v novom ods. 2 § 52 OZ zakotvil pravidlo o spôsobe aplikácii ustanovení občianskeho zákona o spotrebiteľských zmluvách a predpísal povinnú aplikáciu tých ustanovení zákona, ktoré upravujú právne vzťahy, v ktorých je účastníkom spotrebiteľ, za podmienky, že tieto ustanovenia sú v jeho prospech s tým, že odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Uvedený zákon, ktorý s účinnosťou od 01. 01. 2008 nahradil ust. § 52 OZ novým znením, v prechodnom ustanovení § 879j OZ zaviedol nepravú spätnosť pôsobnosti tohto zákona. Doterajšie ustanovenie § 52 ods. 2 OZ bolo však nejasné a vyvolávalo viacero otázok o dôvode jeho zaradenia do zákona, keďže tento nie je uvedený ani v dôvodovej správe, ktorá len konštatuje, že „zavádza absolútnu neplatnosť dojednaní, ktoré obchádzajú ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách“. Ako to potvrdila nejednotná rozhodovacia prax súdov, zostalo preto sporné, či zákon pod formuláciou „všetky ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“ má na mysli len ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo aj ustanovenia Obchodného zákonníka a iných zákonov, v ktorých vystupuje v zmluvnom vzťahu spotrebiteľ. Zvlášť vo vzťahu k ust. § 53 OZ, ktoré obsahuje výpočet zmluvných podmienok, ktoré majú za účel ochraňovať spotrebiteľa tým, že zakotvenie neprijateľnej zmluvnej podmienky do zmluvy je sankcionované absolútnou neplatnosťou takéhoto ustanovenia a vzťahuje sa na všetky druhy a typy zmlúv, v ktorých ako účastníci vystupujú spotrebiteľ a dodávateľ bez ohľadu na to, či daný zmluvný typ upravuje Občiansky zákonník, Obchodný zákonník alebo iný zákon. Jednoznačnú odpoveď prináša až zák. č. 102/2014 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 01. 05. 2014 dopĺňa ustanovenie § 52 ods. 2 OZ o vetu tretiu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Zákonodarca tak definitívne odstránil doterajšie pochybnosti o tom, ustanovenia ktorého právneho predpisu sa použijú prednostne v právnych vzťahoch, týkajúcich sa spotrebiteľa. Nakoľko právny predpis, ktorého súčasťou uvedené ustanovenie je, nemá prechodné ustanovenia, znamená to, že od jeho účinnosti sa predmetné ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (porovnaj rozsudok NS SR 3 MCdo 12/2014 z 21. 04. 2015, 8 MCdo 1/2014 z 30. 03. 2015, 2 MCdo 5/2015).

Posudzujúc prejednávajú vec vo svetle zhora popísaných hľadísk odvolací súd dospel k záveru, že i keď sporom dotknutá zmluva je zmluvou úverovou, na ktorú dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, je tiež zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva a to zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, Smernicu rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 a Zákon o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nepochybne je totiž zmluvou typovou, uzatvorenou medzi pôvodným veriteľom, ktorý bol podnikateľom a predmet konania sa týkal jeho podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a odporkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá nemá možnosť jej predformulovaný obsah ovplyvniť a teda pri vzájomnej kontraktácii bola zjavná faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľkou. Za danej situácie tak na právne vzťahy účastníkov konania je dôvodné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj pokiaľ ide o posúdenie premlčania.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014), orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 OZ).

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

I keď vychádzajúc z platnej právnej úpravy dlžník je v zásade povinný plniť celý dlh jednorazovo, dohodou dlžníka a veriteľa alebo rozhodnutím súdu môže byť založené i plnenie dlhu v splátkach. Pri splnení v splátkach ide vlastne o dvojakú dobu splatnosti, keďže jednak je stanovená doba plnenia (splatnosti) jednotlivých splátok a súčasne je určená i splatnosť celej pohľadávky. Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne i uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastala priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01. 11. 2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z.z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o premlčanie splátok platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky.

Vo svetle zhora popísanej zákonnej úpravy odvolacím súdom načrtnutých hľadísk však súd prvého stupňa v prejednávanej veci nepostupoval. Svoje zamietajúce rozhodnutie síce založil na aplikácii § 101 OZ v spojení s § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., ktoré sa presadia pri posudzovaní nárokov zo spotrebiteľských zmlúv, o ktorý prípad ide i v tomto konaní, avšak jeho záver, že došlo k premlčaniu nároku uplatňovanému navrhovateľom z dôvodov predkladaných prvostupňovým súdom, nemožno považovať za správny. Jeho tvrdenie, že odporkyňa už v čase postúpenia pohľadávky bola viac ako 3 roky v omeškaní, keď poslednú úhradu učinila dňa 29. 04. 2009, v dôsledku čoho navrhovateľovi začala plynúť 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie dlžnej sumy zo zmluvy o úvere, po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti splátky dňa 10. 04. 2009, t.j. odo dňa 10. 07. 2009 a táto márne uplynula dňa 10. 07. 2012, je nielenže rozporné s uvedenou platnou právnou úpravou, ale i s logikou veci. Za situácie, že sporom dotknutá úverová zmluva dohodou jej účastníkov konečnú splatnosť úveru stanovila až dňom 10. 07. 2016, je vylúčené,

aby od 10. 07. 2009 začala plynúť pre navrhovateľa premlčacia doba i na splátky, ktoré sa mali vykonať v budúcnosti, a teda keď ani nenastal ešte deň, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to len preto, že veriteľ nevyužil svoje právo a nepristúpil k tzv. vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. V tomto smere odvolací súd musí prisvedčiť odvolacím námietkam navrhovateľa, že premlčacia doba pre všetky splátky splatné po tom, čo sa pre nezaplatenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh, začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k zročnosti celého dlhu a pre splátky splatné pred zročnosťou celého dlhu plynie samostatná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti. Pre bezpečný záver o tom, či došlo čo i k čiastočnému (ne)premlčaniu nároku navrhovateľa, v danom prípade je však potrebné prioritne ustáliť deň, kedy došlo k zosplateniu dlhu odporkyne, t.j. k uplatneniu práva navrhovateľom v zmysle § 565 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky je viazané na splnenie nasledujúcich podmienok: a) možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, b) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti, c) veriteľ požiadala dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, resp. v súlade s § 53 ods. 8 OZ. S ohľadom na svoje právne závery sa však súd prvého stupňa vecou z tohto pohľadu nezaoberal a v nadväznosti i na dojednania úverovej zmluvy v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami, tieto v skutočnosti ani nehodnotil. Až po ich dôslednom posúdení bude môcť následne prijať záver o tom, či došlo k premlčaniu pohľadávky uplatňovanej navrhovateľom v konaní a v prípade negatívneho zistenia k posúdeniu jej dôvodnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). V ďalšom konaní súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP) opätovne vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodní, vypořádajúc sa v ňom i so všetkými námietkami navrhovateľa uplatneným v jeho odvolaní. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.